

41 **שֵׁשׁ לֹא עֵינֵךְ** – שורש שממנו הוא חי, יש לו קדושת שביעית, וכל
 42 **שֵׁשׁ לֹא עֵינֵךְ**, אין לו קדושת שביעית, ואם כן ברור ש'בורית' אינה
 43 גופרית, שהיא אדמה ודאי אין בה קדושת שביעית.
 44 מחמת הקושיא חזרת הגמרא לביאור הקודם. מבארת הגמרא: **אֵלָא**
 45 **מֵאי בּוֹרִית'**, אֵהָלָא. שבה הגמרא ומקשה: וְהִתְנַיָא, הַבּוֹרִית
 46 וְהָאֵהָלָא, ואם כן בורית אינה אהל. מתרצת הגמרא: תַּרְי גּוֹנִי – שני
 47 מינים של אֵהָלָא ישנם, האחד הוא הבורית, והשני נקרא אהלא.
 48 שנינו במשנתנו: הסמן השישי הוא קמוניא. הגמרא מבארת מהו:
 49 **אָמַר רַב יְהוּדָה**, זה סמן שנקרא שְׁלוֹף הַדִּין.
 50 שנינו במשנתנו: וְאֵשְׁלָג, שהוא הסמן השביעי. הגמרא מבארת מהו:
 51 **אָמַר שְׁמוּאֵל**, שְׁאֵלְתִינְהוּ לְנַחֲתֵי יָמָא – שאלתי את יורדי הים לגבי
 52 סמן זה, וְאָמְרוּ לִי, אֵשְׁלָגָא שְׁמִיהּ, ומשִׁתְּבַח בִּינֵי נְקִי מְרַנְיָתָא –
 53 ומצוי בנקבי המרגליות, ומִפְסְקֵי לָהּ – ומוציאים אותו משם בְּרַמְצָא
 54 דְּפִרְלָא – על ידי מסמר ארוך מברזל.
 55 שנינו במשנתנו: הַטְּבִילֹ – את הבגד בו נמצא הכתם] וְעֵשָׂה [כו']
 56 על גבי טהרות, ואחר כך העביר עליו את שבעת הסמנים ולא עבר
 57 הכתם, הרי זה צבע, והטהרות טהורות וגם אינו צריך להטביל שוב
 58 את הבגד. אבל אם עבר הכתם או שדהה הרי זה כתם של דם נדה,
 59 והטהרות טמאות וצריך להטביל שוב את הבגד. הגמרא דנה בכמה
 60 אופנים של העברת סמנים על הכתם: תַּנּוּ רַבְנָן, הַעֲבִיר עָלָיו – על
 61 הכתם את שְׁבָעָה הַסְּמָנִין וְלֹא עֵבֶר, ואז העביר עליו צִפּוֹן – מין
 62 חומר ניקוי, וְעֵבֶר, טְהוֹרֹתָיו טְמֵאוֹת. שכיון שעבר הכתם הוברר
 63 שהיה דם, ונטמא הבגד והטהרות נטמאו ממנו. שואלת הגמרא: הרי
 64 צִפּוֹן, צִבְעֵ נְמֵי מַעֲבֵר – גם צבע הוא מעביר, ויתכן שזה היה צבע.
 65 משיבה הגמרא: אֵלָא מדובר שהעביר עָלָיו שֵׁשָׁה סְמָנִין בלבד מתוך
 66 השבעה, וְלֹא עֵבֶר, והעביר עָלָיו צִפּוֹן וְעֵבֶר. וטְהוֹרֹתָיו טְמֵאוֹת
 67 כיון שֵׁשָׁה הַעֲבִיר – היה מעביר גם את הסמן השביעי מִתְּחִילָה, לפני
 68 העברת הצפון, שִׁמָּא עֵבֶר – היה עובר הכתם, שאולי היה דם. אבל
 69 כשמעבירים רק חלק מהסמנים והכתם אינו עובר, אין בזה הוכחה
 70 שאינו דם.
 71 ברייתא נוספת בענין זה: תַּנּוּ אֲיִדָּהּ, הַעֲבִיר עָלָיו – על הכתם] את
 72 שְׁבָעָה הַסְּמָנִין וְלֹא עֵבֶר, וְשָׁנְאֵן – העבירים שוב וְעֵבֶר, טְהוֹרֹתָיו
 73 טְהוֹרֹת. שמוכח שהוא צבע ממה שעבר רק בפעם השניה, שאם
 74 היה דם היה עובר כבר בראשונה. מבארת הגמרא: אָמַר רַבִּי יוֹדָא,
 75 לֹא שָׁנּוּ דִין זה אֵלָא לגבי הַטְּהוֹרוֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ – שנגעו בבגד בִּין
 76 תְּכַבּוּסַת רֵאשׁוֹנָה לְשֵׁנִיהּ, שאז הוכח שאין הכתם דם כיון שלא
 77 עבר. אֲכַל טְהוֹרוֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ אַחַר תְּכַבּוּסַת שֵׁנִיהּ, הדין הוא
 78 שְׁטְהוֹרֹתָיו טְמֵאוֹת, שְׁהָרֵי הַקְּפִיד עָלָיו – על הכתם] בכך שחזר
 79 והעביר עליו את הסמנים, שגילה דעתו שחושש אולי הוא דם, וְעֵבֶר
 80 אז כמו שדם עובר, וממילא נחשב מכאן ולהבא כדם.

1 קמוניא – מין עשב שמיבשים וטוחנים אותו, ורגילים לנקות בו את
 2 הידים. וְאֵשְׁלָג.
 3 המשנה מבארת כיצד משפיעה העברת הסמנים על דין הכתם:
 4 הַטְּבִילֹ – הטביל אדם את הבגד בו נמצא הכתם, ואחר כך עֵשָׂה על
 5 גְּבִי – השתמש בו כך שנגעו בו טְהוֹרוֹת – דברים טהורים, ואחר כך
 6 הַעֲבִיר עָלָיו את שְׁבָעָה הַסְּמָנִין, וְלֹא עֵבֶר הכתם, הוברר שְׁהָרֵי זֶה
 7 צִבְעֵ, כי דרכו של דם לעבור על ידי סמנים אלו וצבע אינו עובר על
 8 ידם, וממילא הַטְּהוֹרוֹת שנגעו בבגד טְהוֹרוֹת, וגם אֵינֹ צָרִיךְ
 9 לְהַטְּבִיל שוב את הבגד. אבל אם לאחרי נתינת הסמנים על הכתם
 10 הוא עֵבֶר, או שְׁדִיחָה – דדה מראהו, הוברר שְׁהָרֵי זֶה כְּתָם של דם
 11 נדה, כי צבע אינו דדה או עובר על ידי סמנים אלו, וְהַטְּהוֹרוֹת
 12 שנגעו בבגד טְמֵאוֹת, וְצָרִיךְ לְהַטְּבִיל שוב את הבגד כדי לטהרו.
 13 וטבילה זו תועיל כיון שעל ידי העברת הסמנים נטהר הכתם מלטמא
 14 דברים הנוגעים בו.
 15 המשנה מבארת את שלושת הסמנים הראשונים: אֵיזוהו רוֹק הַפֶּל,
 16 כּל שֵׁלָא טַעַם האדם כְּלוֹם באותו היום. ומֵי גְרִיסִין, היינו ההבל
 17 שבפה לאחר לְעִיסַת גְרִיסִין שֶׁל פֹּהל באופן של חֲלוּקַת נֶפֶשׁ –
 18 שנפרד האוכל של הגריס מקליפתו. ומֵי רְגָלִים, היינו כִּשְׁהַחֲמִיצוֹ –
 19 הסריחו.
 20 המשנה מבארת את אופן העברת שבעת הסמנים על הכתם: וְצָרִיךְ
 21 לְכַסְּבָם – לשפשף את הבגד שֵׁשׁ פְּעָמִים בין שתי ידיו, לְכַל – עם
 22 כּל אֶחָד וְאֶחָד מהסמנים. ואם הַעֲבִירָן – את שבעת הסמנים] על
 23 הכתם שֵׁלָא כְּסָדְרָן – לא לפי הסדר שהוזכרו לעיל, או שְׁהַעֲבִיר
 24 שְׁבָעָה סְמָנִין אִלּוּ כְּאַחַת – בבת אחת, לֹא עֵשָׂה וְלֹא כְּלוֹם – אין
 25 בדיקה זו מועילה להוכיח אם הכתם של דם או של צבע, וגם לא
 26 התבטל הדם מטומאתו, לפי שאין הדם עובר מהבגד וגם אינו
 27 מתבטל אלא אם העביר את שבעת הסמנים כסדרן בזה אחר זה.

גמרא

28 הגמרא מבארת את הסמנים שלא התפרשו במשנתנו: תַּנּוּ, 'נתר'
 29 הנוכרת במשנתנו היא נְתַר אֲלֶכְסַנְדְרִית – שבאה ממקום ששמו
 30 אלכסנדריה, וְלֹא נְתַר אֲנַטְפְּטְרִית – שבאה ממקום אחר.
 31 שנינו במשנתנו: הסמן החמישי הוא בּוֹרִית. הגמרא מבארת מהו:
 32 **אָמַר רַב יְהוּדָה**, זה סמן שנקרא אֵהָלָא. מקשה הגמרא: וְהִתְנַיָא,
 33 הַבּוֹרִית וְהָאֵהָלָא, שהם מן הדברים שנוהגת בהם קדושת שביעית.
 34 ואם כן מוכח שבורית ואהל הם שני דברים נפרדים. מתרצת הגמרא:
 35 **אֵלָא מֵאי בּוֹרִית'**, כְּבִרְיָתָא – גופרית. מקשה הגמרא: וְיִמְיָהּ –
 36 וקשה, ששנינו בביריתא האומרת לגבי המינים שנוהגת בהם קדושת
 37 שביעית, הוֹסִיפוּ חֲכָמִים עָלֶיהָ – על המינים במשנה, את הַלְּבִיצִין
 38 – מרור קוצני וְהַלְּעוּנִין – לענה, ואת הַבּוֹרִית וְהָאֵהָלָא וְאי בּוֹרִית'
 39 כְּבִרְיָתָא, מֵי אֵית לִיה קדושת שביעית, וְהִתְנַן, זֶה הַכֶּלֶל, כּל דבר

המשך ביאור למס' נדה ליום שני עמ' א

7 שנינו במשנה שאחת מוסתות הגוף שלפני ראייתה, היא 'שופעת',
 8 כלומר שרואה דם מן המקור. הגמרא מבררת מה כוונת המשנה.
 9 תמחה הגמרא: וכי שופעת דם מן המקור היא וסת שלפני ראיית
 10 הדם, הֵא שִׁפְעָה וְאִזְלָא – הלא היא רואה והולכת, והשפיעה שלפני
 11 ראייתה היא עצמה ראייה, ואין כאן וסת גוף שלפני ראיית דם.
 12 מתרצת הגמרא: אָמַר עוֹלָא בְרִיה דְּרַב עֲלָא,

1 מתרצת הגמרא: הָתָם – במשנה לעיל שנינו דין זה בְּנִסְתוֹת דְּיוֹמֵי
 2 – בוסתות הימים, כגון וסת הפלגה, ואילו הָתָם – במשנתנו שנינו דין
 3 זה בְּנִסְתוֹת דְּגוּפָא – בוסת מיוחדת הגוף. בְּרִיקְתָנִי – וכפי ששונה
 4 משנתנו, 'אלו הן וסתות, היתה מִפְּהַקַת מַעֲשֵׂשֶׁת וְחוֹשְׁשֶׁת כְּפִי
 5 בְּרִיקָה וְכִשְׁפוּלֵי מַעֲיָה וְשׁוֹפְעָת', הרי שמשנתנו עוסקת בוסתות
 6 הגוף.

44 מְבַטְלוּ והוא טהור, ואף אם לא עבר הכתם. ואם כן מוכח שאף
 45 טומאה דאורייתא מטהרים כשהיא בלועה אפילו כשיכולה לצאת,
 46 שהרי דם יוצא על ידי צפון. ריש לקיש מתרץ: אָמַר לִיה רִישׁ לְקִישׁ,
 47 כִּיּוֹן שְׂרָבִי לֹא שָׁנָה בְרִייתָא זו במשנתנו מוכח שסבר שהיא
 48 משובשת, ואם כן רַבִּי הֵיִיא תלמידו מְנָא לִיה - מניח לו שהלכה
 49 כמותה, ובאמת אין הלכה כברייתא זו.
 50 רבי יוחנן מקשה לריש לקיש ממשנה במסכת אהלות (פ"ג מ"ב):
 51 אִיתְבִּיבֵיה רַבִּי יוֹחָנָן לְרִישׁ לְקִישׁ, רַבִּיעִית דָּם הִיוצֵאת מִן הַמֵּת,
 52 שדינה טמא את כל הנמצא עמה באוהל, שְׁנַבְלַע הַדָּם בְּקִרְקַע
 53 הַבַּיִת, הַבַּיִת טָמֵא, כלומר, הכלים שבו, וְאִמְרֵי לֵה - ויש ששנו בדין
 54 זה שהבית טָהוֹר. ומבארת הגמרא: וְלֹא פְּלִיגֵי - ואינם חלוקים בדין,
 55 אלא הֵא - השונים שהבית טמא מדברים בְּכָלִים דְּמַעֲיָקְרָא - שהיו
 56 בבית עוד קודם שנבלע הדם בקרקע, ונטמאו ממנו, וְהֵא - השונים
 57 שהבית טהור מדברים בְּכָלִים דְּכַפּוּף - שבאו לבית לאחר שנבלע
 58 הדם ואינו בעיק, ולפיכך אינו מטמא. ובסיפא של אותה משנה שנינו,
 59 שאם נְבַלְעָה רַבִּיעִית הַדָּם בְּכַפּוּסֵי - בבגד, והכניס אותו לבית שיש
 60 בו כלים, אִם מִתְכַּפְּקֵת וַיּוֹצֵא מִמֶּנָּה רַבִּיעִית דָּם, כגון שמתחילה
 61 נבלע בו דם יותר מרביעית, טָמֵאָה - טמאים הכלים, כיון שהבית
 62 מאהיל על רביעית דם, וְאִם לֹא, מְהוּרָה - הכלים טהורים. והיינו
 63 משום שהדם שאינו יכול לצאת בכיבוס אינו נחשב בעיק, ואם כן אין
 64 הבית מאהיל על רביעית דם. ודם זה הרי יכול לצאת על ידי צפון,
 65 ואם כן מוכח שאף על פי כן נחשב טומאה בלועה ואינו מטמא, וקשה
 66 לריש לקיש. רב כהנא מתרץ: אָמַר רַב כְּהֵנָא, מְקוּלֵי רַבִּיעִיּוֹת שָׁנוּ
 67 כָּאֵן - משנה זו עוסקת בדם שטומאתו קלה, שְׂשֹׂאֲנֵי - שונה דָּם
 68 תְּבוּבָה, שבו מדובר כאן, שאינו מטמא באוהל אלא מְדַרְבְּנָן. ודם
 69 תבושה היינו שיצאה רביעית דם מאדם שנדרג, מקצת בחייו ומקצת
 70 לאחר מותו, שמכיון שברור שלא יצאה כולה לאחר מותו, אינה
 71 מטמאה מן התורה. אלא שחכמים גזרו שהדם יטמא כשיצאה רוב
 72 הרביעית לאחר מיתה, והחמירו עוד שיטמא גם כשמסופקים אולי רק
 73 מיעוט הרביעית יצא אז. וכיון שרביעית זו, אפילו לא נבלעה, אינה
 74 מטמאה אלא מדרבנן, הקילו בה לטהרה כשנבלעה, אף שיכולה
 75 לצאת על ידי הדחק.
 76 ריש לקיש מקשה לרבי יוחנן מהסיפא של אותה משנה: אִיתְבִּיבֵיה
 77 רִישׁ לְקִישׁ לְרַבִּי יוֹחָנָן, כֵּל הַכְּלוּעַ כֵּל כֵּךְ שְׂאִינֵו יָכוֹל לְצֵאתָ,
 78 מְהוֹר, וגם אינו מטמא אחרים. הֵא - משמע, שאם יָכוֹל לְצֵאתָ,
 79 טָמֵא ומטמא אחרים, וְאִף עַל גַּב דְּלֹא נָפִיק - שלא יצא עדיין. וזה
 80 שלא כדברי רבי יוחנן שטומאה בלועה אינה מטמאה גם אם יכולה
 81 לצאת. רב פפא מתרץ: אָמַר רַב פֶּפָּא, כֵּל הֵיבָא דְאִין יָכוֹל לְצֵאתָ
 82 וְלֹא הֶקְפִּיד עֲלֵיו להוציא, לְדַבְּרֵי הַכֵּל מְהוֹר. ואם יָכוֹל לְצֵאתָ
 83 וְהֶקְפִּיד עֲלֵיו להוציא, לְדַבְּרֵי הַכֵּל טָמֵא. כִּי פְּלִיגֵי - ונחלקו רבי
 84 יוחנן וריש לקיש, באופן דִּיכּוֹל לְצֵאתָ וְלֹא הֶקְפִּיד עֲלֵיו. מַר - ריש
 85 לקיש] כֵּר, שְׂכִינֵן דִּיכּוֹל לְצֵאתָ הֵרִי הוּא טָמֵא, וְאִף עַל גַּב דְּלֹא
 86 הֶקְפִּיד עֲלֵיו. וְמַר - רבי יוחנן] כֵּר, שְׂאֵף עַל גַּב דִּיכּוֹל לְצֵאתָ,

1 רבי אבא מקשה על דברי רבי זירא: אָמַר לִיה רַבִּי אָבָא לְרַב אַשִּׁי,
 2 מִיָּד בְּקַפְּיָדָא תְּלִיא מִלְּתָא - וכי בהקפדה תלוי דין הכתם, והרי
 3 הטהרות שנגעו בבגד בין שתי התכבוסות טהורות מפני שהוברר
 4 שהכתם אינו דם, ואם כן מדוע שהקפדתו להעביר את הכתם תגרום
 5 טומאה לטהרות שיגעו בבגד לאחר תכבוסת שניה. רב אשי משיב לו:
 6 אָמַר לִיה, אִין - כן, דְּתִנְיָא, רַבִּי הֵיִיא אִמְרָא, אפילו דָּם הִנְדָּה וְדָא,
 7 מְעַבִּיר עֲלֵיו את שְׂכַעָה הַסְּמִנִּין, וְבַכֵּן מְבַטְלוּ והוא טהור. ואף אם
 8 לא עבר הכתם, כיון שמעתה אין אדם רגיל להקפיד עליו מאחר
 9 שהשתנה מראוהו. ויש לשאול, וְאִמְרֵי, הֵא דָּם נָדָה הוּא, אֲלֵמָא -
 10 אלא מוכח שבקפידא תְּלִיא מִלְּתָא - בהקפדתו של האדם תלוי
 11 דינו של הכתם, שמפני שאינו מקפיד על הכתם הוא מתבטל. וְהֵכָא
 12 נִמְי בְּקַפְּיָדָא תְּלִיא מִלְּתָא, שכיון שבתכבוסת השניה גילה דעתו
 13 שעדיין חושש אולי הוא דם, ובאמת עבר הכתם כמו שדם עובר, הרי
 14 שדינו כדם מכאן ולהבא.]

15 הגמרא מביאה משנה העוסקת בדין טומאה בלועה ואת מחלוקתם
 16 של רבי יוחנן וריש לקיש לגביה: הִנֵּן הַתָּם (כלים פ"ט מ"ה) הָרַסִין
 17 - כלי חרס שְׁשֹׂשְׁתָּמֶשׁ בְּהֵן זָב, כגון עבט של מי רגלים שלו, שְׂכַלְעוּ
 18 מְשִׁקִּין טמאים וְנִפְלוּ לְאוּרֵי הַתְּנֹור וְהוֹסֵף הַתְּנֹור, הַתְּנֹור טָמֵא
 19 מפני שְׂסוּף מְשִׁקָה הַבלוּע בַּחֲרִסִים לְצֵאתָ. כלומר, שדרכו של
 20 משקה הבלוע בחרס לצאת מתוכו על ידי הסקת התנור וליבון החרס
 21 בו, ואז נטמא התנור מהמשקה שבאירו. אָמַר רִישׁ לְקִישׁ, לֹא שָׁנוּ
 22 שהתנור טמא רק משהוסק, אֲלֵא בְּמִשְׁקֵין קָלִים - שטומאתם קלה,
 23 וכשיצאו לאויר התנור יטמאו אותו רק מדרבנן, אֲבָל בְּמִשְׁקֵין
 24 חֲמוּרִין שְׂמִדִין תורה הם אב הטומאה לטמא כלים, טָמֵא, אִף עַל פִּי
 25 שְׂלֵא הוֹסֵף הַתְּנֹור. שכיון שיוצאים המשקים על ידי היסק, אינם
 26 נחשבים טומאה בלועה שמתבטלת, ונטמא מהם התנור כבר בזמן
 27 נפילת החרסים לתוכו. וְרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, אֶהָד מְשִׁקֵין קָלִין, וְאֶהָד
 28 מְשִׁקֵין חֲמוּרִין, אִם הוֹסֵף הַתְּנֹור וַיֵּצֵאוּ הַמִּשְׁקִים אִין - אכן הוא
 29 טמא, וְאִי לֹא, לֹא. כיון שטומאת המשקים בלועה ואינה מטמאה.

30 רבי יוחנן מקשה לריש לקיש ממשנתנו: אִיתְבִּיבֵיה רַבִּי יוֹחָנָן לְרִישׁ
 31 לְקִישׁ, הַטְּבִילוֹ - (את הבגד) וְעֵשָׂה עַל גַּבֵּי טְהוֹרוֹת וְהַעֲבִיר עֲלֵיו
 32 את שְׂכַעָה הַסְּמִנִּין וְלֹא עָבַר הַכֵּתֶם, הֵרִי זֶה צָבַע וְטְהוֹרוֹתָיו
 33 מְהוֹרוֹת, וְאִין צָרִיף לְהַטְבִּיל שוב את הבגד. ועל כרחק מה
 34 שמקילים לתלות שהוא צבע, הוא מפני שגם אם הוא דם, הרי טהור
 35 מדין טומאה בלועה כיון שאינו יוצא על ידי סמנים, ואף על פי שיוצא
 36 על ידי צפון. ואם כן הוא הדין למשקים טמאים שבתוך חרסים, שיש
 37 להחשיבם כטומאה בלועה אף על פי שיוצאים על ידי היסק התנור.
 38 ריש לקיש מתרץ: אָמַר לִיה רִישׁ לְקִישׁ, הִנֵּן לְבַתְּמִים ואל תביא
 39 מהם ראיה, שכיון שיעקר תחילת הגזירה על טומאתם היא דְּרַבְּנָן,
 40 מקילים אצלם בטומאה בלועה שיכולה לצאת, ומה שאין כן
 41 בטומאה דאורייתא.]

42 חזור רבי יוחנן ומקשה: וְהִתְנֵי רַבִּי הֵיִיא שאפילו דָּם הִנְדָּה וְדָא
 43 שטומאתו דאורייתא, מְעַבִּיר עֲלֵיו את שְׂכַעָה הַסְּמִנִּין (על ידי כך

המשך ביאור למס' נדה ליום רביעי עמ' א

9 [את שמנו ויינו] בְּטְהוֹרָה, לכן עליו להוציא את היין והשמן הטמא
 10 הבלוע בהם, כדי שלא יטמאו את המשקים הטהורים].
 11 בַּיָּצֵד הוּא עוֹשֶׂה כדי להכשירן. תְּדַפְּיִן - כעין דלת (ולוח עץ]
 12 שנותנים על הענבים שיוציאו יינם, וְהַלּוֹלְבִין - מטאטאים שמכינים
 13 מעלי הלולב, שמנקים בהם את הגת, וְהַעֲדָשִׁין - הגת עצמה
 14 שהענבים נתונים שם, כל אלו טהרותן על ידי שְׂמִדִיתָן במים, ודי בכך,
 15 מפני שאינם בולעים כלל מהמשקה הטמא.

1 שואלת הבריייתא: וְכַפָּא הוא שיעור עוֹנָה שְׂלָמָה. משיבה הבריייתא:
 2 פִּירַשׁ רַבֵּן שְׂמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל לִילָה שְׁלָם, וְעוֹד חֲצִי יוֹם.
 3 הגמרא מקשה על שיעור 'עונה' שאמר רבן שמעון בן גמליאל: וְמִי
 4 בְּעֵינֵי בּוֹלֵי הָאֵר - וכי צריך לתת לה כל כך הרבה זמן, להוסיף לה
 5 עוד חצי יום מלבד הלילה, וְרַמְיָנְהּ - והרי יש להקשות על זה
 6 מבריייתא, ששינינו לגבי אופן טהרת כלים שנטמאו, הֵרִי - (מי) שְׁהִיּוּ
 7 גְּתִיּוּ - מקום עשיית היין, וְבֵית בְּרִיּוּ - מקום עשיית השמן, טָמְאוֹת,
 8 והשתמשו בהם, ומפני כך הם בלועים במשקה טמא. וְכַפָּא? עֲשׂוֹתָן